

SOMOS BÉLA

***Kitekintve és vissza – a vonat
ablakából***

*Gyönyörű látni, miként maradnak el
nemcsak a kertek, a házak
megfigyelted-e, – ugye megfigyelted? – a vasútra néző
kertek alján milyen ziláltak*

*a kerítések? Lécből vagy pléhdarabból
bokorból, semmiből állnak
visszaszaladnak ők is, mintha
valamit tennének. Imitálnak*

*kőkerítést, határt, dróthálót,
mellöttük orgonabokrok zöldje, fehére, lilája
odább a rendezett ágyások
kincse a répa, a borsó, talán a spárga*

*sorol, mint illik ilyenkor
a bolondok hónapja végi világba',
kellenének a virágnevek
a petúnia, a jázmin, a mályva*

*de szaladnak ők is, visszafelé
a gyermeki tájba
a mezitlábás és szívárványos
gyönyörű tétovaságba*

*amikor minden messze volt
és minden elérhetetlen
amikor minden ismerős
és minden ismeretlen*

*amikor még kevés a múlt
s a jövő sem lehetetlen*

NYÍRFALVI KÁROLY

[Mimikri]

*Lennék csak észrevétlen,
rejtőznék avar alá, hó alá,
ég fölé, vizek mélyére, s onnan
csendben átlátnám a hálók
és boltozatok fura rendszerét,
de gyökerek nőnek ki
karomból, moha telepszik
rájuk; nyelvem akár egy térkép,
és fekete, száraz, és pőrén kong
minden szó, ahogy jön és ahogy
megy, úgy régóta semmi se jó,
jelek mögé süllyedne arcom,
vízmosta partok helyére, kiült
székek mélyedéseibe, az idő
múlása lennék, se nem boldog,
se nem szomorú, csak mint
bárki más, pohár borral
hasztalan estén, sem lefeküdni,
sem ébren lenni, sem aludni,
sem hallgatni, sem szólni immár.*

Odadobva

*Ma már nem értem
mit élveztem azon:
amikor meghúzom a ravaszt,
a pontosan becsapódó
lövedékkel testében
a veréb lefordul a drótról,
és a lábam elé zuhan.*